

Vort modersmål er dejligt

Tekst: Edvard Lembcke, 1859 Melodi: Folkemelodi

Vort modersmål er dejligt, det har så mild en klang,
hvormed skal jeg ligne og prise det i sang?
En højbåren jomfru, en ædel kongebrud,
og hun er så ung, og så yndig ser hun ud,
og hun er så ung, og så yndig ser hun ud!

Hun lægger os på læben hvert godt og kraftigt ord
til elskovs sagte bønner, til sejrens stolte kor.
Er hjertet trangt af sorgen, og svulmer det af lyst,
hun skænker os tonen, som lette kan vort bryst,
hun skænker os tonen, som lette kan vort bryst.

Og om i øst og vest vi har sværmet og søgt
de svundne tiders visdom, de fjerne landes kløgt,
hun lokker, og hun drager, vi følger hendes bud,
for hun er så ung, og så yndig ser hun ud,
for hun er så ung, og så yndig ser hun ud.

De fremmede, de tænkte at volde hende sorg,
de bød hende trældom i hendes egen borg,
men just som de mente, hun var i bånd og bast,
da lo hun så hjertelig, at alle lænker brast,
da lo hun så hjertelig, at alle lænker brast.

Og alle de skjalde, hun skænkede ordets magt,
de blev om hendes sæde en stærk og trofast vagt.
Hver sang, som folket kender og lytter til med lyst,
den blev en ring i brynjen, som dækker hendes bryst,
den blev en ring i brynjen, som dækker hendes bryst.

Hver kraftig skæmt, som lokker på læben frem et smil,
den blev i hendes koger en hvas og vinget pil,
hvert ord, der kom fra hjertet, og som til hjertet når,
der blev en sten i muren, der hegner hendes gård,
der blev en sten i muren, der hegner hendes gård.

Og årene, de rulle og skiftes om på jord,
og vore navne glemmes som sne, der faldt i fjor,
og slægt efter slægt segner hen på normens bud,
men hun er så ung, og så yndig ser hun ud,
men hun er så ung, og så yndig ser hun ud!